

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Virtute Religionis, Et Ei Annexis; Continens quatuor Tractatus
Theologiae Moralis praecipuos. Primus, in ordine decimusquartus, de
Iuramento, & Adiuratione. Secundus, de Voto. Tertius, & charior Authori,
de statu Religioso. Quartus, de vitiis oppositis Religioni

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

An supradicta officia Iudicis, Actoris, Rei, Aduocati, Procuratoris,
Tabellionis, & testis, pro quorum licito vsu licentiam Superioris diximus
requiri, nulla sint, & irrita, si absque ea licentia ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76572](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76572)

Nihilominus verius cenſeo ſupradictis textibus cuiſlibet cauſa patrocinium prohiberi. Nam in cap. monachi, & cap. de poſtulando dicitur, ne vllus monachorum forenſis, vel Eccleſiaſticis negotij ſuſceptor, vel executor exiſtat, niſi quod monaſterij expoſcit vilitas, & Abbas imperet ſuſcipiendum. Et iuxta hos textus explicanda eſt. Clemen. Religioſus, de Procuratorib. dicens: Non poteſt ſine ſui ſuperioris licentia procuratoris officium ſuſcipere, id eſt non poteſt officium ſuſcipere cuiſlibet cauſa procurandæ; ſingularis enim cauſa ſuſceptio, & procuratio ibidem prohibetur, vt conſtat ex illis verbis immediatis, niſi pro ſuo in eadem lite conſorte, ſic Sylueſt. verbo *Advocatus quaſt. 7. Decius cap. 2. numer. 74. de Iudic. Sanch. lib. 6. ſum. cap. 13. num. 54.*

6. Rurſus non ſolum Religioſo eſt prohibitum procuratoris munus ſuſcipere abſque licentia ſuperioris, ſed etiam procuratorem conſtituere, ſeu ſubſtituere, decidit expreſſe Clemen. Religioſus de Procuratoribus ſi ita non poteſt alium procuratorem conſtituere, ſeu ſubſtituere, etiamſi per conſtituentem hoc ſibi expreſſe fuerit commiſſum. Prohibita enim Religioſo procuratio, eſt quæ erit prohiberi facultatem procurandi alteri communicare. Sed an requiratur ad hanc ſubſtitutionem faciendam vltra licentiam ſuperioris vilitas monaſterij; non caret difficultate, ſed placet ſententia Sanchez lib. 6. ſum. cap. 13. num. 12. negantiſi requiri, quia ex nullo textu colligi poteſt eſſe requiſitum. Nam dicta Clemen. Religioſus ſolus licentia mentionem fecit. Textus verò in cap. monachi 16. quaſt. 1. & cap. ex parte de poſtulando, non de ſubſtitutione, ſed de procuratione ab ipſo Religioſo exercita loquuntur. Quod ſi dicas, ſupradictam Clemen. æquè prohibere hanc ſubſtitutionem, ſicuti procuratorem, vt conſtat ex illa coniunctione ita appoſita in textu, quæ ſimilitudinem ſubſequentium cum præcedentibus denotat, procuratiſque ſuſceptionem prohiberi ceſſante monaſterij vilitate: ergo eodem modo cenſendam eſſe prohibitionem procuratiſque ſubſtitutionem; Facile reſponderet, quia ex dicta Clemen. Religioſus Procuratiſque ſuſceptionem ſolum dicta licentia prohibetur (tameſi ex aliis textibus ceſſante vilitate monaſterij prohibetur.) ideoque ſubſtitutio procuratoris, quæ ſolum ex dicta Clemen. interdicitur cenſenda eſt ſolum interdicitur, ſi abſque licentia fiat.

7. Sed quid ſi Religioſus non conſtituatur Procurator, ſed ſimplex nunciatus ad conſtituendum Procuratorem indigebit ne Religioſus ad hanc Conſtitutionem ſuperioris licentia? Affirmat Sanch. lib. 6. ſum. cap. 13. n. 14. cum Abbate, Clemen. Religioſus in fine; quia dicta Clemen. indiſtinctè loquitur de Conſtitutione procuratoris, & quia Religioſus non habet velle, aut nolle. Sed oppoſitum verius cenſeo cum Barr. leg. 1. ſi item acquirimus. num. ult. ff. de acquirend. poſſeſ. Quia eo caſu Religioſus non conſtituit procuratorem, ſed tantum nominat perſonam ab alio in procuratorem, conſtituendam. At Clemen. de vera Conſtitutione, & ſubſtitutione loquitur. Ergo non comprehendit hanc dominationem. Neque obſtat Religioſus non habere velle, aut nolle; id enim ſolum probat prohibere eam nominationem à ſuo ſuperiore poſſe, quia non habet velle, aut nolle independentens, at non probat ad omnem voluntatem ſuperioris licentiam prærequiri.

8. Quod officium verò tabellionis conſtat manifeſtè omnibus Religioſis prohibitum eſſe; ac proinde nec poſſunt illud ſuſcipere etiam ex ſuperioris licentia, & ſuſceptum tenentur deponere: conſtat manifeſtè ex cap. ſicut ne clericus, vel monachus & ex cap. ut officium inquisitionis §. verum de hæreticis in 6. vbi tanquam quid ſpeciale ob fauorem fidei conceditur Religioſo, qui in ſaculo fuerat Tabellio, tabellionis officium exercere: igitur ex nulla alia cauſa hoc officium aſſumi poteſt. Quia reputatur dedecens omnino Religioſum ſtatum. Et ita docet Couarr. pract. quaſt. cap. 19. num. 8. verſ. monachi Sanch. lib. 6. cap. 13. num. 46. Layman. lib. 4. ſum. tract. 5. cap. 11. num. 4. Cum hoc tamen ſtat; quod poſſit ſignare inſtrumenta, quæ in ſeculo confeceat, vel latius extendere, quæ in protocollo ſuccinctè ſcripſerit, Quia hæc ſcriptio, & ſignatura non eſt noui inſtrumenti conſectio, ſed præcedentis perfectio, & executio; ideoque retrorahitur ad tempus habile: ſic docent aliis relatis Nauarr. comm. 2. de Regularib. n. 32. Couarr. pract. cap. 19. n. 8. Sanch. cap. 13. num. 49. Oportet tamen ad id licentiam à ſuperiore expoſtulari, vt de honeſtate illius occupationis conſtat. Quam licentiam ſuperior negare non debet, ſed potius parte petente tenetur, concedere, & compellere Religioſum, ſi forte tenuerit prædicta inſtrumenta confeceſſe; ne pars, in cuius fauorem fuerunt quoad ſubſtantiam celebrata, cadat à iure quaſito: Sic Man. Rodrig. tom. 3. quaſt. regular. quaſt. 8. artic. vltim. Sanch. lib. 6. ſum. cap. 13. num. 51.

9. Denique quoad teſtimonium ferendum conſtans eſt Doctorem ſententia Religioſum etiam Franciſcanum tam in iudicio, quam extra teſtem eſſe poſſe: quia nullibi inuenitur prohibitum; imò potius rationabili cauſa exiſtente

Ferd. à Caſtro Sum. Mor. Pars III.

conceditur cap. nuper de teſtibus, & authent. de monachis. §. cogitandum, colloca. i. atque ita docent Abbas ca. cum nunciatus n. 4. de teſtib. Iaſon. dicta authent. ingreſſi n. 20. Sylueſt. verbo teſtis q. 1. dicto. 1. Farinac. de teſtib. quaſt. 60. num. 466. & q. 61. num. 126. Sanch. lib. 5. ſum. ca. 13. num. 100. & 101. Quod adeo verum eſt, vt in qualibet cauſa ſuum conuentum ſpectante teſtis eſſe poſſit. Quia non ob inde inferitur in propria cauſa teſtificari, ſiquidem cauſa communis diſtincta eſt ab ea, quæ ſingulas partes tangit. Quapropter ſcribi teſtis poteſt in teſtamento in quo eius Conuentus inſtituitur hæres, vel aliquid legatur, ortòque dubio de valore illius teſtamenti, poteſt teſtimonium ferre: Nam dum ipſi teſti nihil ſpecialiter legatum eſt, nullatenus dici poteſt in propria cauſa teſtificariſi Sic pluriſ firmat Farinac. de teſtib. quaſt. 60. n. 463. Sanch. lib. 6. ſum. ca. 13. n. 102.

10. Exigi verò licentiam ſuperioris ad præſtandum teſtimonium coram iudice non ſuo eſt manifeſtum, quia nec decet, nec debet ſubditus alieno ſuperiori ſe ſubmittere abſque proprij conſenſu. Sic Iaſon. authent. ingreſſi n. 19. Abbas cap. cum nunciatus n. 4. de teſtib. Felin. ibi n. 3. Sylueſt. verbo teſtis q. 1. dicto 1. Sanch. plures referens lib. 6. ſum. cap. 13. n. 103. Layman. lib. 4. tr. 5. c. 11. n. 3. Hæc tamen licentia in cauſa criminali, vtpote à Religioſo aliena concedi non debet, neque in civilij, ſi teſtimonium vni fauens alteri nociturum eſt, vt expreſſe in Societate cauetur. 6. part. conſt. cap. 3. n. 7. in declarat. litt. E.

11. Plures Doctores ſupradictæ licentia neceſſitatem extendunt ad teſtimonium extraiudiciale, dicuntque Religioſum permittere non poſſe ſe reſtem ſcribi in aliquo inſtrumento, niſi habita prius licentia à ſuperiore. Tùm quia non eſt ſui iuris, nec habet velle, & nolle. Tùm quia non decet Religioſum ſtatum ſæcularibus negotiis ampliari. Eaue de cauſa Eugen. 2. in cap. ſin. 14. q. 2. dixit. Quamquam ſacerdotum teſtimonium credibilis habetur, tamen ipſi in ſæcularibus negotiis pro teſtimoniis, aut conſcienciis inſtrumentis non rogentur; quia eos in talibus rebus eſſe non conuenit; atque ita tradunt Farinac. tract. de teſtib. q. 61. n. 130. Layman. lib. 4. ſum. tract. 5. c. 11. n. 3. Excipit tamen niſi cauſa pia, vel Conuentus in ipſo inſtrumento, in quo Religioſus eſt teſtis inſtruerentur. Idem docent Faber. Marcard. Angel. Sanch. dicto 2. 13. n. 105. Sed contrarium verius exiſtimo, nulla eſſe opus licentia, vt Religioſus teſtis inſtrumentarius ſit tam in teſtamento, quam in qualibet alia ſcriptura: ſic pluriſ firmat Greg. Lopez leg. 9. tit. 1. part. 6. verbo, ni los ſervos, Burgos de Paz, leg. 3. tauri part. 1. n. 467. & 408. Sanch. n. 106. Ratio eſt; quia nullibi interdicitur Religioſis inſtrumentarios teſtes eſſe. Nam ſextus in c. quamquam 14. q. 2. de teſtimonio iudiciali loquitur, vt expendenti conſtabit, & præterea non prohibet ipſis Religioſis, ſi rogati ſint teſtimonium ferre, ſed iudicibus interdicit, ne pro teſtimonio ferendo eos rogent, ſi aliunde veritas cognofci poteſt. Neque ex Generali obligatione, qua Religioſi tenentur à ſæcularibus negotiis abſtinere inferitur non poſſe in vno, vel alio inſtrumento teſtes eſſe rationabili aliqua cauſa intercedente; ſed ſolum inferitur, ne paſſim in qualibet ſcriptura teſtes aſſistant, neve in aliqua teſtimonium præſtent, quin honeſto ſine ducantur. Extendendaque eſt concluſio Ad Religioſos Franciſcanos, & Ieſuitas, quibus ſuæ Religioſis regula, conſtitutiones hoc teſtimonium præſtare non interdiciunt. Sic notauit Sanch. de Franciſcanis n. 101. & de Ieſuitis n. 106.

§. IV.

An ſupradicta officia Iudicis, Actoris, Rei, Advocati, Procuratoris, tabellionis, & teſtis, pro quorum licito vſu licentiam ſuperioris diximus requiri nulla ſint & irrita ſi abſque licentia fiant?

S V M M A R I V M.

- 1 Proponitur ratio dubitandi.
- 2 Communis ſententia docet irrita eſſe. Specialiter id probatur de officio iudicis. Non caret difficultate hæc reſoluto.
- 3 Officium actoris nullum eſt abſque licentia in iis cauſis, pro quibus licentia requiritur.
- 4 Communis ſententia defendit Religioſi procuratorem nullam eſſe.
- 5 Contrarium eſt verius.
- 6 Officium tabellionatus à Religioſo exercitum nullum eſſe plures firmant: contrarium probabilius eſt.
- 7 Idem eſt dicendum de teſtimonio in iudicio.

Ratio dubitandi eſt; quia ex nullo iure conſtat ſupradicta officia abſque ſuperioris licentia præſtita eſſe nulla. Nam Textus in cap. Monachi 16. q. 1. nullius irritationis mentionem fecit, ſed ſolum prohibuit, ne vllus monachorum

choram forenſis negocij ſuſcepro, vel executor exiſtat, quod clarius expreſſit *cap. ex parte de poſtulando*, dicens Religioſos non debere eſſe forenſis, vel Eccleſiaſtici negocij ſuſcepores. Quibus verbis debitum legalis & obligatio exprimitur, non irritatio actus, & licet in *Clement. Religioſus de Procuratoribus*, dicatur Religioſum non poſſe ſine ſui ſuperioris licentia Procuratoris officium ſuſcipere, non inde inferitur, ſi de facto ſuſcipiat, actum irritum eſſe, cum de potentia licita, & valida optime hæc verba explicari poſſint, præcipue cum ſic explicanda ſint de ſubſtitutione. Procuratoris in eodem textu eiſdem verbis habita. Neque obſtat Religioſum ſeruo comparari, cuius iudicium nullum eſt, quia etiam comparatur filiofamilias, cuius iudicium validum, tamenſi patris conſenſus non acceſſerit, ſiſi ex comparatione ad ſeruum inferendum eſſet ſupradicta officia à Religioſo exercita nullius eſſe momentis dicendum eſſet neque ex licentia Prælati valida fore, ſi quidem ſeruus etiam ex licentia domini iudex eſſe non poteſt. Ergo ſupradicta officia à Religioſo ſine licentia Prælati præſtita valida ſunt, tamenſi iniquè præſtentur, & ita tenet, pluribusque relatis firmat Fulvius Pauian. *conſ. 62. à n. 72. c. 9. l. 99.*

2. Nihilominus contrarium poſſet communis ſententia, quam expedit per partes explicare, vt inde conſtet quid tenendum ſit. Primò affirmat officium iudicis à Religioſo ſuſceptum, ab eoque exercitum abſque ſui Prælati licentia nullum eſſe, ſic docuit Gloſſa loquens de officio arbitri in *leg. Prædius 7. §. in ſeruum ſi de arbitrio*, Sanch. *lib. 6. ſum. c. 15. n. 69. c. 97. vbi loquitur de officio Vicarij*, Layman. *lib. 4. ſum. cap. 11. n. 6. ſine*. Mouentur exemplo ſerui, cuius arbitrium, & iudicium nullum eſt. Fateor inefficax eſſe argumentum ob ea quæ dixi in ratione dubitandi. Et præcipue quia ex ſerui iudicio irritato non debet inferre iudicium Religioſi annullari, cum ſit diuerſa ratio. Serui enim iudicium annullatur, non quia ſeruus domino ſubiectus eſt, ſed quia vilis eſt. Quapropter cenſerem Religioſi iudicium validum eſſe: dum à Prælato non irritatur, poſſe autem Prælatum illud irritare, & annullare nemini eſſe poteſt dubium ob dominium, & poteſtatem, quam in eius voluntatem habet.

3. Quod munus actoris tenendum eſt inualidè à Religioſo præſtari ſine licentia Prælati in omnibus illis cauſis, quibus diximus licentiam requiri. Sic teſtatur ex omnium ſententia Nauarr. *com. 2. de Regal. num. 64.* Sanch. *lib. 6. ſum. cap. 12. à n. 1.* Layman. *lib. 4. tract. 5. cap. 11. in princ.* Ratio ea eſt; quia Religioſus caret fundamento iudicij, cum nihil habeat proprium, omniſque ſua iura, & actiones Religionis ſint, ac proinde independentes à Religione inualide poſſit, vel ab eo petitur. Et in hac parte veriſſimum eſt ſeruo, & filiofamilias comparari, qui nec agere, nec conueniri in iudicio poſſunt *leg. lic nulla, leg. vix. ſi de iudicis, leg. ſeruus, Cod. eodem tit.*

4. De officio Procuratoris, & aduocati communis eſt ſententia carere Religioſum poteſtate illud in iudicio exercendi abſque ſuperioris licentia. Quia non cenſetur legitima perſona, vt ibi nomine proprio, vel alieno aſſiſtat; ſicut ſeruus, cui in hac parte comparandus videtur. Præterea; quia dicta *Clement. Religioſus*, loquens de Procuratoris officio Religioſus interdico vitur verbo *non poteſt*, quod inducit neceſſitatem, & actum contra geſtum reddit omnino nullum, vt tradit Gloſſa *regul. non poteſt. de Reg. iuris in 6.* Tiraquel. *poſt. leg. conubial. gloſſ. 4. n. 1.* Couarr. *cap. ſua de teſtam. n. 1.* Gutierrez. *leg. nemo poteſt. cap. 47. ſi de legat. 2.* Sanch. *lib. 6. de matr. diſp. 38. n. 20. in 3. argum.* atque ita tenent in propriis terminis Abbas *cap. in noſtra. n. 9. de procuratoribus*. Decius *cap. 2. à n. 78. de iudic. in 2. edit.* Cardin. dicta *Clement. Religioſus. num. 7. oppoſit. 11. & ibi Immola. n. 13.* Bonifa. *n. 26. c. 27.* Layman. *lib. 4. ſum. tract. 5. c. 11. n. 2.* Hanc tamen ſententiam limitat Sanch. *lib. 6. ſum. cap. 11. n. 41.* ne procedat in procuratore ex licentia ſuperioris ſuſceptam, tamenſi abſque vtilitate monaſterij. Secundo ne procedat in officio aduocati, quod exiſtimat validum eſſe etiam abſque ſuperioris licentia. Quia *Clement. Religioſus*, cui hæc irritatio præcipue nititur loquens de procuratore ſolius licentiæ mentionem fecit. De aduocatione verò nihil definiuit.

5. Cæterum verus cenſus officium Aduocati & Procuratoris à Religioſo ſuſceptum ſine ſuperioris licentia validum eſſe, dum à ſuperiore non irritatur, vel à parte contraria excipitur; quia Religioſus iure naturali etiam ſuppoſita eius profeſſione non eſt inhabilis ad hæc officia, cum non agat nomine proprio, ſed alieno, nec iura propria, ſed aliena patrocinetur. Ex iure autem poſitiuo non apparet textus, ex quo hæc inhabilitas colligatur, vt expendimus in ratione dubitandi. Neque eſt verum verbum *non poteſt* ſemper inducere incapacitatem in actu, ſed ſolum quando ipſum actum afficit; vt ſi lex diceret: non poteſt talis actus eſſe. Sectus verò quando perſonam operantem aliàs habilem afficit, vt in præſenti: Quod optime confirmatur aduerſus Sanch. ex ſubſtitutione procuratoris abſque licentia facta, quem ipſe dicto *ca. 13. n. 15.* concedit valere; tum ad extrajudicialia, tum cum ſic à Religioſo tanquam à ſimplice nuncio; eſſo admitat omnem hanc ſubſtitutionem dictæ *Clem. Religioſus*, prohiberi ſub verbis

non poteſt. Adde, in *cap. 2. de teſtam. in 6.* ſub verbo *non poteſt* prohibetur Religioſus eſſe teſtamentorum executores, & tamen ipſe Sanch. *c. 11. n. 44.* plures referens firmat validam eſſe executionem abſque ſuperioris licentia factam. Ergo ex verbo *non poteſt* non deſumitur efficax argumentum ad irritandam hanc irritationem. Dixi niſi à parte contraria excipiantur, nam ea exceptio legitima eſt, quamque iudex tenetur admittere, vt pote legi conformis; ac proinde ea facta cenſendus eſt Religioſus à iudiciali procuratore, & aduocatione iure ipſo reſpuſus, conſentit. Sanch. *lib. 6. ſum. c. 13. n. 42. cum*. Bellamira *cap. ex parte n. 2. de Poſtulando*.

6. De officio tabellionatus exercito à Religioſo docet Couarr. *praſt. q. c. 19. n. 9. verſ. monachus cum Decio c. 2. num. 3. aliis 78. de iudicis*, inualidum eſſe instrumentum ſine licentia Abbatis conſectum, quia eſt aduerſus legem reſtatam in *c. ſicut. No clerici, vel Monachi* prohibentem illius uſum. Cæterum verus eſt, ea instrumenta conſecta valida eſſe, quia nullus eſt textus irritans eorum valorem, nam textus, in *c. ſicut. agui de clericis*, ac monachis loquitur, nullumque ibi eſt verbum irritationem ſignificans. Et in clericis, qui ante clericatum tabelliones erant, plurimi doctores, quos referret, & ſequitur Couarr. *d. c. 19. n. 8. verſ. quod ſi ſacerdos*. Defendunt valde eſſe illorum instrumenta in clericatu conſecta. Neque ex eo quod actus fiat contra legem inferendum eſſe nullum, quia inſuper requiritur, vt fiat contra formam, & ſolemnitatem à lege præſcriptam, vt docui *tr. 3. de legib. diſp. 2. pan. 2. &* atque ita ſuſtinent in præſenti Gregor. Lopez *leg. 18. tit. 1. p. 1. verbo contra noſtra*. Sanch. *lib. 6. ſum. cap. 11. n. 48.* Layman *lib. 4. ſum. tract. 5. c. 11. n. 4.* Excipit tamen debet, niſi ſupradicto interdiceret Religioſo tabellionatus uſum, & de hoc interdico publicè conſtat; quia hoc interdico prohibito legis additum cenſetur eſſe actus irritatio, ne ſit fruſtraneum, & inutile: ſic loquens de clerico tradunt Abbas *eo cap. ſicut. n. 1.* Anch. *n. 7.* Roſella verbo *tabellio. n. 7.* Sylueſt. *lib. 3. diſp. 3. Couarr.* alios referens, *praſt. dicto c. 19. n. 8. verſ. quod ſi ſacerdos*, & in propriis terminis de Religioſo docent Sanch. & Layman *ſupra*.

7. Denique quod teſtimonium in iudicio ferendum, non non deſunt Doctores, qui cenſent inualidum eſſe præſtatum à Religioſo ſine ſui ſuperioris licentia: Sic Angel. de Aretio inſtit. de iure perſonar. in *Rubr. n. 7. Angel. de Clauiſto ſum. verbo teſtis n. 4. inclinatur. Felin. cum nunciis. n. 3. de teſtib. c. 1. atreſtationibus*. Et probari poteſt, quia eo ipſo, quo Religioſus deponit abſque ſui ſuperioris facultate, deponit coram non iudice, quia comparatione illius iudex non eſt. Ergo illa de poſitio iudicialis valere non poteſt. Cæterum verus cenſus validam eſſe de poſitionem; tamenſi coram iudice incompetentis quia incompetentia iudicis de poſitionem non reddit nullam, vt ſupponit Couarr. *lib. 2. var. c. 13. n. 7. verſ. ex quo ſequitur me*, ex alia parte nullus eſt textus hanc de poſitionem inſtitmans. Ergo valida erit tamenſi licite facta: Sic Abbas *cap. cum nunciis n. 4. de deſeſtib. c. 1. atreſtationibus*. Fatnac. *n. de teſtib. q. 61. n. 14.* Layman. *lib. 4. tract. 5. c. 11. n. 3.* Sanch. *lib. 6. c. 13. n. 10.* & alij apud ipſos.

PUNCTVM XIII.

Quæ actiones extrajudiciales ſint Religioſis ſpecialiter interdictæ.

Verba enumerantur à doctoribus: præcipuas, & frequentiores percutemus.

§. I.

De executione teſtamenti: ſeu vltimæ voluntatis.

SVMMARIVM.

1. Suſceptio, executioneque teſtamenti abſque licentia ſuperioris eſt Religioſo interdicitæ.
2. Poſita licentia prohibitio ceſſat.
3. Quilibet Prælatum etiam localis hanc licentiam concedere poteſt, niſi conſuetudine, vel Religionis conſtitutionibus aliter ſit præſcriptum, vt in Societate Jeſu.
4. Et licentia vti poſſunt ſuperiores ſecum.
5. Reuocari poteſt, antequam ſubditus ea vti incipiat, ſicut poſt.
6. Subditus petens licentiam à ſuperiore concedente retrocedere non poteſt.
7. Coram ordinario tenetur Religioſus teſtamentarius rationem reddere.
8. Acceptationem, & executionem teſtamenti ſine ſuperioris licentia plures cenſent inualidas eſſe. Verius eſt oppoſitum.
9. Limitatur, niſi ſuperior contradixerit, vel niſi in iudicio opponatur deſectus licentiæ.

